

NEJSEM JEN AUTOR

Vanda Vecková
Jí krávy jen trávu?

Hlavou dolu, v temné díře, sama, zůstala jsem zkoprnělá strachem.

Jen na chvíli jsem se vzdálila od davu, mluvila si sama pro sebe, jako obvykle. Nikdo si nevšiml, že si malá Vanda jde svou cestou. Moje pozornost se upírala ke tkaničce, co jsem našla v křoví a vzala ji sebou.

Mé kroky vedly ke stádu krav. Zaujatá svým pokladem jsem si díry v zemi nemohla všimnout. Zaklopýtla jsem. Trčely mi jen nohy.

V hlavě mi zůstala jediná myšlenka. Jí krávy jen trávu nebo si smlsnou i na mých nohách?

Nohy mi zůstaly.

VYTRŽENO Z KONTEXTU

Vanda Vecková

I.

- Fuj, nesahej na to, to je odpadkovéj koš.
- Mami, a ty taky umřeš?
- Jo, ale snad u toho nebudu špinavá a smrdět.

II.

- Tak mi zrovna poslala fotku těhotenského testu, a vypadá to, že bychom rodili ve stejný den.
- Můžu to sdílet na insta?
- A neměla bych to nejdřív říct doma?

SMS – LÁSKA ZA ČASŮ KORONY

Monika Kotrbová

SMS o křehkém srdci romantika

ZUZKO, TAK JSEM MU PUSU NEDALA. A VÍŠ, CO MI RÁNO NAPSAL? ŽE JE Z TOHO TAK SMUTNEJ, ŽE MUSÍ „DÁT SVÉ SRDCE DO KARANTÉNY.“ DOUFÁM, ŽE JE TO COVID. VÍNO VEČER? M.

NA JEDNO PÍSMENO

Daniela Peterová
Mathejova metodika

Mathej má metodu.

„Máš myšlenku? Makej!“ motivuje mladinké mileniály, maminky, manažerky.

„Musíš myslet metodicky!“ mučí mláďátka.

„Malebně!“

„Mozkem!“

„Můžeš motat mnoho myšlenek. Mizerné mikropovídky mazej!“

Minutku, Mathej.

Mám mrzutosti. Možná málo myslím. Mručím. Mrmlám. Marnost.

Mávám, mizím.

Moc milé mučeníčko, Mathej!

Monika Kotrbová
Manuál milenců

Monika měla Marka, Marek měl Moniku. Monika modelka, Marek manažer. Mimořádný match.

Malovali mrakodrapy, měli motýlky, milovali.

Mapovali místa, Morava, Monako, Mexiko, Maledivy.

Manžel, manželka.

Mikrovlnka, mrazák, magič, mimino.

Menopauza, milenka.

Mračna, mráz, marasmus.

Mluv!

Mlčel.

Medikace, meditace.

Minulost mizela.

Monika měla Milana, Marek měl Mirku.

Z FRAZEOLOGIZMU

Monika Kotrbová

Dobový příběh o lidském neporozumění, mužské dominanci a sociálních nerovnostech

(Jeden o koze, druhý o voze)

- František, dobrý den!
- Jaroslav, těší mě.
- **V kolik hodin vyrazíme?**
- V osm, sejdeme se u kostela?
- **To bude cesta, že?**
- Bude to drncat.
- **A slyšet.**
- Ano, není to nejtíší způsob přepravy.
- **Pojedeme za sebou?**
- Vejdeme se oba. Pojede s námi i moje žena Marie, také se vejde.
- **To jste se zbláznil, to ta koza nezvládne.**
- To jste přehnal, moje žena je elegantní dáma.
- **Počkejte, neodcházejte!**

Monika Kotrbová

Příběh o předsudcích, kritice církve a lidském pokrytectví

(Káže vodu, pije víno)

- Byl jsi včera na mši?
- **Nebyl.**
- Máme nového faráře.
- **V hospodě říkali, že je to opilec.**
- A Polák.
- **To se nevyplučuje.**
- Někdy se to slučuje.
- **Slyšel jsem, že si obřadní kalich nosí do zákristie a nalévá si do něj víno.**
- Když jsem za ním byl po mši, nabídl mi jenom čaj.
- **To by udělal jenom pokrytec.**
- Nebo Polák.

Daniela Peterová

Údolní cesta na Kapelníka není psina

(Držet se zuby – nehty)

Je to osma.
 „Máme na to?“
 „Jasně, máme nalezeno.“
 Koutem v levé části na římsu, sokolíky, vlevo k hodinám a vpravo stěnou ke kruhu.
 „Kurva sokol, sedral jsem si nehty.“
 „Polez, dobírám.“
 Uf. Střídáme.
 „Jistím.“
 Trhlinou do vhloubení a stěnou přímo k vrcholové spáře.
 Spárou na vrchol.
 „Nedosáhnu.“
 „Klid, jsi tři metry nad kruhem.“
 „Bacha, prokluzují mi tlapky.“
 „Vraž tam všechny čtyři.“
 „Držím se jen zuby.“
 „Neštěkej a polez.“

Nikdy nelezte údolku na Kápla s čivavou.

MIKROPOVÍDKY

Tereza Kašparová

Společná zkouška z dospělosti

/dívčí povídka/

Za zvuku praskajícího krbu hleděla do tmy skrze orosené okenní tabule a napjatě čekala, až se jí do očí opřou světla jeho vozu.

„Neseš mi snad zlatou rybku?“ pobaveně pronesla, když vstoupil dovnitř v zelené pláštěnce a s udicí v ruce.

„Řekl jsem ženě, že jdu rybařit,“ výmluvně se pousmál, odložil rekvizity, zul boty a zalezl si k ní pod deku. Vzal do dlaní její studená chodidla a začal je jemně zahřívát, aby se mohla dál učit a přitom se mohli dotýkat.

Snažila se udržet pozornost, ale když po několikáté četla stejné řádky, odložila maturitní otázky a přisunula se k němu blíž.

Propletla jejich nohy, zaklesla se do náruče a hlavu mu položila na zvedající se hrud', jejich dech se sjednotil.

„Co když mi to ten chlap nedá?“ hlesla do ticha.

„Jestli myslíš předsedu komise, tak to je blbost,“ políbil ji do vlasů, „vezmeš si ten těsný obleček, rozhodíš vlasy, ten má rád pěkný brunetky, znám ho, to půjde! Pro jistotu mu v kabinetu šoupnu do kapsy dobrou pálenku.“

„Bojím se, že to nepřijme, odsoudí tě, odsoudí nás dva, vždyť jsi můj třídní, láska.“

Lenka Kružíková

Hlad je nejlepší kuchař

/pohádka/

Překvapivá dvojka, říkali si všichni, kdo potkávali **norka** na cestě lesem. Šelma a pták, neslýchané, štěbetali ptáci při pohledu na barevného **papouška Loru**, který se pyšně nesl nad hlavou Chlupáče.

„To je **Amerika**, země svobody,“ skřehotal pokaždé, když se usadil na větvi stromu nad obydlím svého nejlepšího chlupatého kamaráda, „tady můžete být, kým chcete!“

Všude kolem místa, kde žila jejich zvířecí komunita, bylo plno stromů, vody, květin, potravy. **Jezero** bylo plné ryb, které vyskakovaly nad hladinu, takže je Chlupáč chytal přímo do tlamy. Na stromech se rodilo plno ovoce, které **padalo** přezrálé na zem, takže je ptáci a jiná zvířata sbírali každý den, mohlo by se říct: „Ráj na zemi.“

Nic však netrvá věčně, a tak když se objevila záhadná **nemoc**, ryby už ráno nevyskakovaly nad hladinu, ale houpaly se na ní mrtvé břichem vzhůru. Pokryly ji celou, jako když pořádnou vrstvou **parmazánu** zasypete italské těstoviny, nebyl to hezký pohled, všechny vypadaly jako otrávené.

„Napišu na ministerstvo životního prostředí,“ hlásil každý den, týden co týden, Lora a pravidelně si vytahoval z dutiny stromu svůj **kalamář**, „nenechám to jen tak,“ kasal se čím dál víc a každého tím štvál, protože se stále nic nedělo a ryby hynuly dál.

„Drž už konečně **jazyk** za zuby,“ ozvalo se těsně za ním a Chlupáčovi na čenichu přistálo barevné pírkó.

LENKA

A proč mi nezavolala máma?

BABIČKA

Styděla se. Celý život! Nemohla by se vám podívat do očí. Nechtěla adopci, ale byla moc mladá.

OBRAZ 7

INT, DEN, OBÝVÁK U STOLU

Obě ženy se napijí. BABIČKA si hladí ruce. Lenka se zhluboka nadechne.

LENKA

Jak zemřela?

BABIČKA

Byla nemocná. Zavolali z nemocnice, že skočila. Nevěřila jsem tomu, nevěřím ani dnes...

BABIČKA vytáhne z kapsy látkový kapesník a otře si oči. LENKA si přisune židli k BABIČCE a položí dlaň na její dlaň.

LENKA

To mi je líto. Ale našla jste vnučku. A já babičku.

BABIČKA chytne vnučce dlaň oběma rukama a podívá se na ní. LENKA se lesknou oči, krčí čelo, rty má pevně semknuté. BABIČKA ji pohladí po tváři.

BABIČKA

A teď už Tě nepustím. Holčičko moje.

KONEC

NEJSEM JEN AUTOR

Karel Schiller

Má utajená síla

Po probuzení, spatřím svůj malý pokojík, kde se schovávám za zamčenými dveřmi před světem. Fantastická planeta uprostřed panelů, má pravidla a mé fyzikální zákony.

Po knihovně mi neustále poskakuje malý zelený mužíček, podobný irskému skřetovi, má delší prsty nežli celé tělo a vlasy barvy nachu. Rád pokukuje po přebalu knihy, se vzdálenou planetou a překrásnou princeznou Neutuha s nezdočnou blondátou hřívou.

I já si ji ve svých snech představuji jako svou nejbližší.

Tesklivý hlas spod křesla naznačuje, že můj mazlík Gremulka měl sen, o kterém si budeme povídat. Gremča vypadá jako severoamerická puma, jen se umí daleko víc smát, je velký jako krabička cigaret, ale umí se zvětšovat do neskutečných rozměrů, a když žere, strašně u toho chrochtá.

Dělám čaj a po varní konvici šplhá skupina pidilidiček.

Grema říká: „Udělej to!“

Ne, je ještě ráno a chci si povídat. Ale už to mám v hlavě, stane se to. Skaláci z konve začnou padat jako shnilé ovoce rovnou do koše.

Z NADPISU

Daniela Peterová

Had zasyčel třikrát

Prosmýkl se pootevřenými dvířky cizího obydlí. Uvelebil se uprostřed.

„Nesmíte tak blízko. Nedotýkejte se mě! Neznáme se.“

Podruhé, když se ho obyvatelé snažili čumáčky a hebkými tlapkami vytlačit.

„Překročili jste hranici. Nelze jinak. Zavinili jste si to sami.“

Sípá svinutý, po krk nacpaný masem v prostoru, který ovládl.

„Zase mě svírá břicho. Asi budu zvracet. Zasraní králíci.“

Sekera se brousí.

Monika Kotrbová

Asi nenávidím ženy

„Jsou všude. V práci, v tramvaji, ve Starbucksu za kasou i na kelímcích. Některé se usmívají, ale většinou se mračí. A jak se pohybují, pořád něco nestíhají, za něčím se ženou. Horší ale je, když se zastaví a nic neříkají. Umí si samy navrtat poličku, ale na otevření okurek svolávají pomocnou četou. Nosí ty svoje malé kabelky, do kterých se nic nevejde, a přitom v nich mají všechno, co si zrovna potřebuješ půjčit. A na čem jim záleží úplně nejvíc, je dobře ustlaná postel. Stovky malých polštářků bez funkce. Asi nenávidím ženy.“

„I Petru?“

„Petru ne, ta je jiná. Petra není žena, to je bohyně.“

OMEZENÁ ABECEDA

Daniela Peterová

Daně

D A N I E L P T R O V

Pravá, levá. Den po dni. Trn v patě. To trvá.

Ona tápe: danit, nedanit?

Netvor deptá. Lapá lidi.

Rovná daň? Nepravý plat?

Netvor nepodává lano.

Nevidí lidi, on lidi nenávidí. Dává parte.

Divná parta.

Do prdele!

Tereza Kašparová

Babičko, ráda Vás poznávám

/podle stejnojmenné předlohy/

POSTAVY:

BABIČKA: elegantní dáma, milá, usmívá se za všech událostí. Umřela jí dcera, ale podařilo se jí spojit s vnučkou, které se dcera vzdala.

LENKA: mladá dívka, která vyrůstala v dětském domově, typ šedé myšky, intelektuálky, uvnitř křehká, navenek bez emocí. Reaguje na pozvání babičky a poprvé ji navštíví.

OBRAZ 1

INT, DEN, PŘEDSÍŇ S HLAVNÍMI DVEŘMI

BABIČKA pomalu přichází ke dveřím, hledí skrz kukátko, sundává řetízek, odemyká, otvírá dveře, usmívá se. Ticho. LENKA se nadechne k pozdravu, ale BABIČKA ji osloví rychleji.

BABIČKA

Lenko? Tak jste dorazila! Pojdte honem dál, venku je zima.

LENKA

Dobrý den. Děkuju.

BABIČKA

Dagmar Potůčková, Vaše babička. Konečně Vás poznávám.

Podá LENCE pravici.

OBRAZ 2

INT, DEN, PŘEDSÍŇ

LENKA vstupuje dovnitř, zouvá se, sundává kabát. Stále se usmívající BABIČKA jí ho vezme a dá na ramínko. LENKA se usměje, neví co s rukama, spíná je před klínem.

BABIČKA

Jen pojdte dál. Chovejte se jako doma, Lenko!

BABIČKA přechází do obývacího s kuchyňským koutem, parkety zavržou.

LENKA /zašeptá si pro sebe/

... jako doma...

LENKA se rozhlíží. Následuje babičku. Z kuchyně je slyšet cinkot nádobí.

OBRAZ 3

INT, DEN, OBÝVÁK

LENKA prochází obývacím, prohlíží si věci. Spící gramofon, omšelý gauč s dekou, okna s květinami, kabinet, na něm položená doutnající fajfka a rámečky s černobílými fotografiemi. LENKA se zastaví u kabinetu, kde jsou fotografie v rámečcích. Prohlíží si je. Jednu bere do ruky.

OBRAZ 4

INT, DEN, DETAIL NA RÁMEČEK S FOTOGRAFIÍ

Na fotce je směřící dívka, s copem a výraznými náušnicemi.

OBRAZ 5

INT, DEN, OBÝVÁK U KABINETU

BABIČKA přichází k vnučce.

LENKA

To je máma?

BABIČKA

Ano. Tady ji bylo čerstvých patnáct.

BABIČKA z šuplíku kabinetu vyndá krabičku, zahledí se na ni, pohladí ji a položí na stůl. Lenka pokládá rámeček.

OBRAZ 6

INT, DEN, OBÝVÁK U STOLU

Obě ženy si přisedají ke stolu s občerstvením. BABIČKA nalévá čaj, hladí ubrus, rovná příbory, ale stále se usmívá. Vnučka otočí hlavu směrem k fotografii.

LENKA

Byla moc hezká.

BABIČKA

Jste jí podobná. Máte taky krásný úsměv. Ukazujte ho světu častěji.

Vnučka se usměje, stydlivě se podívá do stolu. BABIČKA posune šperkovnici směrem k LENCE a otevře ji.

BABIČKA

Ty jsou po Janě, po mamince. Náušničky z fotografie. Abyste měla vzpomínku.

Lenka se podívá na babičku.

BABIČKA

Jsem tak ráda, že jste přišla. Že jste napsala! Škoda, že dcera vaše psaní nemohla číst.

LENKA

Doufala jsem, že se s ní setkám. Dlouho trvalo, než mi v domově dali nějaké informace.

BABIČKA

Ani mně nechtěli dát. Pravidelně jsem volala, abych se na vás zeptala.

LENKA

Řekli mi! Proč jste mě nikdy nechtěla k telefonu?

Babička položí dlaně na stůl a podívá se Lence do tváře.

BABIČKA

Ale chtěla! Chtěla! Vždycky řekli, že by to pro Vás nebylo vhodné.